

Пасля падпісання Крэўскай уніі ў 1385 г. парафія ў Крэве была адной з першых парафій, што ўзніклі на тэрыторыі сучаснай Беларусі. У мінулым годзе адзначалася 625-годдзе яе існавання. Першы касцёл – св. Яна Хрысціцеля – быў узведзены ўжо ў 1387 г. на ўзгорку насупраць замка. На працягу некалькіх соцень гадоў гісторыі святыня закрывалася, знішчалася пажарам і вайной, перажывала іншыя цяжкасці. У 1995 г. пры шпіталі, дзякуючы намаганням тагачаснага пробашча кс. Генрыха Багушэўскага і парафіян, узнікла новая мураваная святыня пад тытулам Перамянення Пана. Гэта вялікі дзвюхвежавы неабарочны касцёл, які ўзвышаецца на ўзгорку. † 19 кастрычніка разам са сваім пробашчам кс. Юрыем Церабеем парафіяне перажывалі ўрачыстасць асвячэння святыні ў Крэве. Варта адзначыць, што на працягу сямі гадоў як кс. Юрый, так і парафіяне, прыкладвалі шмат намаганняў у кірунку духоўнага і матэрыяльнага аднаўлення крэўскага касцёла. На ўрачыстасць асвячэння прыбыў кс. бп Аляксандр Кашкевіч, які як пастыр дзяцэзіі ў такія важныя моманты заўсёды прысутнічае сярод сваёй духоўнай паствы. У гэты дзень у крэўскай парафіі адчуваўся незвычайны клімат візіту Пастыра. Ксёндз біскуп прыбыў асвяціць дом для вернікаў. Як ён сам адзначыў, “гэта ваш дом, месца сустрэчы з Богам, месца малітвы”. Найважнейшым актам асвячэння стала ўрачыстая Эўхарыстыя пад кіраўніцтвам кс. б-па Аляксандра, падчас якой ён прамовіў малітву асвячэння і намасціў сцены касцёла.

У гаміліі, якую прамовіў кс. прэлат Юзаф Станеўскі, вернікі пачулі пра тое, як важна, што сярод дамоў і рознага тыпу будынкаў у мясцовасці ёсць святыня. Ксёндз прэлат заахвоціў вернікаў актыўна ўдзельнічаць у жыцці Касцёла. Казнадзей прыгадаў прысутным, што гэта таксама іх дом, пра які яны заўсёды павінны клапаціцца і ў які “мы заўсёды вяртаемся, як у родны дом, дзе ўзмацняемся, адчуваем сябе бяспечна і добра”. Узгадваючы багатую гісторыю гэтай парафіі, святар указаў вернікам на іх моцную і жывую веру, што жыве ў іх сэрцах. Не звяртаючы ўвагі на розныя разбурэнні святыні, у сэрцах заўсёды застаецца жывы Касцёл, членам якога з’яўляецца кожны веруючы чалавек. На заканчэнне гаміліі кс. Юзаф заахвоціў вернікаў клапаціцца пра свае сэрцы, якія з’яўляюцца “святыняй Святога Духа”, а таксама пра будучае пакаленне, каб і яно становілася гэтай “святыняй”.

У канцы ўрачыстасці можна было пачуць шмат цёплых слоў удзячнасці – у першую чаргу ўдзячнасці Богу Усемагутнаму, што на працягу столькіх гадоў кожны чалавек

перажываў і перажывае перамяненне свайго жыцця на касцёльным узгорку. Пастыр дыяцэзіі дзякаваў усім прысутным за сведчанне веры, усім тым, хто прыклаў шмат намаганняў, каб святыня ўзнікла на гэтым узгорку. Ксёндз пробашч і парафіяне былі ўдзячныя біскупу за яго малітоўную памяць і пастарскі клопат пра іх.

Сёння, пасля столькіх гадоў багатай гісторыі касцёла ў Крэве, можна сказаць, што парафія зноў адрадзілася. Урачыстасць асвячэння святыні з'яўляецца ўшанаваннем Бога на нашай зямлі. Гэта ўрачыстасць, у якой асаблівым чынам удзельнічаюць не толькі парафіяне мясцовай супольнасці, але і ўвесь Касцёл на Гродзеншчыне і ў нашай краіне.

У такія хвіліны кожнаму з нас варта задумацца: якое месца займае парафіяльны касцёл у маім жыцці? Ці цікаўлюся я жыццём сваёй парафіі? Ці з'яўляюся практыкуючым католікам? Папа Францішак падчас аднаго са сваіх казанняў так звярнуўся да вернікаў: “Я думаю пра нас, ахрышчаных: ці маем мы гэтую моц, а таксама ці верым мы ў тое, што дастаткова хросту, што не трэба нічога больш, каб евангелізаваць? Альбо мы верым, што ксёндз скажа, што біскуп скажа... А мы? Тады ласка хросту ў нас нібы трохі ўтоеная, а мы закрытыя ў нашых думках, у нашых справах. Мы часам думаем: «Мы хрысціяне: я быў ахрышчаны, атрымаў канфірмацыю, першую Камунію... З маімі дакументамі ўсё ў парадку». А цяпер можаш спаць спакойна, ты хрысціянін. Але дзе ж тая моц Святога Духа, якая штурхае цябе наперад?”.

Касцёл з'яўляецца Божым домам, які належыць кожнаму з нас. У гэтым месцы можна адчуць як людскі боль, так і слёзы радасці. Гэта месца сустрэчы Бога, які кожнага з нас асвячае і вядзе наперад.